

33. navadna nedelja

»Razodelo se bo v ognju...«

Pirniče, 13. november 2016

Dragi bratje in sestre!

Božja beseda, ki smo jo poslušali danes nam pogled usmerja na »konec časov«, na dan, ko se bo naše zemeljsko življenje sklenilo in bomo poklicani, da pred večnim sodnikom premislimo svoje življenje. *»Glej, pride dan, razžarjen kakor peč«,* pravi prerok Malahija. *»prevzetneži in malopridneži bodo strnišče; ... vam, ki se mojega imena bojite pa zasveti sonce pravičnosti«* (Mal 3,19-20). Besedo »strnišče« bi tu povsem brez velikih težav smeli nadomestiti z besedo »slama«; z nečim kar pravzaprav nima prve vrednosti, teže. Skratka: prazna slama.

Malahiju je bila prispodoba razžarjene topilčeve peči, ki loči čisto zlato od raznih nečistoč na moč vseč. Ko je na nekem drugem mestu napovedoval konec sveta, je sodbo popisal s temi besedami: *»Angel zaveze bo sédel kakor topilec in čistilec srebra in očistil bo Levijeve sinove. Kakor srebro in zlato jih bo prečistil in darovali bodo Gospodu daritev v pravičnosti«*.

Sodba, ki jo napoveduje prerok Malahija bo v resnici pokazala iz kakšne snovi smo. Je v nas res kaj zlata ali srebra, ali pa je naše življenje bolj ali manj prazno kakor slama. Ko si kot otroci skušamo predstavljati sodni dan - vsaj jaz se tega spominjam tako - nam pred oči pride prizor sojenja na sodišču, kjer strogi sodnik lista po knjigi življenja in našteva naše prestopke, grehe in morda tu in tam tudi kakšno dobro delo. Malahijeva vizija sodbe pa kaže drugačno podobo. Ne bomo sojeni po naših konkretnih, posameznih dejanjih in grehah, pač pa po tem, kakšno težo, kakšno vsebino smo dali svojim letom. Je vse, s čimer smo napolnili svoj vek le perje in slama, prazne besede, napuh, nastopaštvo, morda v najboljšem primeru dobri nameni? Ali pa morda tudi kaj težjega: odgovorne in pogumne odločitve, načelnost, žrtve in tveganja, prava modrost?

Na zelo podoben način kot prerok Malahija si sodbo predstavlja tudi apostol Pavel. V svojem prvem pismu kristjanom v Korintu je zapisal: *»Jaz sem kot moder stavbenik položil temelj, Jezusa Kristusa, drug pa nanj zida; vsak pa naj gleda, kako zida. ... Če kdo na ta temelj zida zlato, srebro, drage kamne, les, seno, slamo – vsakega delo bo postalo očito. Kajti dan bo to odkril, ker se bo razodel v ognju; in kakšno je vsakterega delo, bo ogenj preskusil«* (1Kor 3, 10-15).

Dragi bratje in sestre! Ko kristjani govorimo, da moramo biti vedno pripravljene na srečanje z našim sodnikom, imamo bolj ali manj v mislih »čisto vest«. Željo po tem, da našega življenja nismo omadeževali z grehi: s prevarami, lažmi, nezvestobo ali krajo. Vendar se sodba še zdaleč ne ukvarja

samo s tem. Ne gre namreč za to česa vsega v strahu pred grehom nismo storili temveč, kako kvalitetno smo živeli. Smo hišo življenja zidali iz zlata ali iz slame? Smo vlekli pogumne, smelega poteze in se nemara ob tem kdaj tudi zmotili, pa potem stvar obžalovali in se ponovno postavili na noge, ali pa smo zgolj capljali na mestu, se z napol zategnjeno ročno zavoro bolj ali manj vrteli okrog sebe in bili nekako zadovoljni s tem, da nismo storili nobene večje napake? *»Kdor pičlo seje«,* nam pravi apostol Pavel, *»bo pičlo žel«* (2Kor 9,6).

Bratje in sestre! Ne bojmo se življenja. Ne bojmo se živeti močno, pogumno, odločno. Dajmo življenju težo, da za nami ne bo ostalo le strnišče, kup prazne slame, temveč zlata zrna svetosti. In teh ne najdemo v moralni neoporečnosti, ampak v ljubezni. Tam, kjer se je bil človek pripravljen izgubiti, da je v resnici našel samega sebe. Amen.